

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Η Μέρκελ, το ΔΝΤ και ο «τελικός λογαριασμός»

Μία σχέση που κτίσθηκε μέσα από απρόβλεπτες και ακραίες εμπειρίες θα δοκιμασθεί από τώρα έως το Πάσχα. Ο πρωθυπουργός έχει προφανώς αποκτήσει στενή σχέση με τη Γερμανίδα καγκελάρια. Δεν είμαι σίγουρος πόσες φορές επικοινωνούν κάθε εβδομάδα, αλλά είμαι βέβαιος ότι είναι αρκετές. Η κ. Μέρκελ έχει επενδύσει στον κ. Τσίπρα και στον κ. Ερντογάν, διότι θεωρεί ότι το πολιτικό της μέλλον βρίσκεται στα χέρια τους. Αν η συμφωνία Ε.Ε. - Τουρκίας λειτουργήσει, θα σταματήσουν οι ροές προσφύγων και μεταναστών, μειώνοντας την πίεση που νιώθει. Αν όχι...

Ο Έλληνας πρωθυπουργός τα έδωσε όλα σε αυτό το μέτωπο, από το ΝΑΤΟ μέχρι την παρουσία Τούρκων αξιωματικών στην Ελλάδα και τη συμμετοχή Ευρωπαϊ-

ων αστυνομικών στις επαναπροωθήσεις. Χωρίς τη δική του σύμφωνη γνώμη, δεν θα μπορούσε να σπηθεί αυτή η γιγάντια επιχείρηση.

Ο κ. Τσίπρας θεωρεί, λογικά, ότι ως αντάλλαγμα θα αποκόμιζε μια πολύ ηπιότερη μορφή της αξιολόγησης, που θα μείωνε τη δική του πολιτική πίεση. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι στην επικοινωνία Αθηνών - Βερολίνου πολύ συχνά προκύπτουν παρεξηγήσεις ή παρερμηνείες. Ετσι φτάσαμε στο χείλος του γκρεμού και στο δημοψήφισμα. Τώρα, για παράδειγμα, δημιουργήθηκε η αίσθηση στο αθηναϊκό επιτελείο ότι θα μπορούσε να αρχίσει η σταδιακή και μερική εκταμίευση δόσεων χωρίς τη συνολική ολοκλήρωση της αξιολόγησης. Όταν έγινε σαφές ότι επρόκειτο περί παρεξήγησης, προκλήθηκε ο πρώ-

τος εκνευρισμός, που οδήγησε στην παρ' ολίγον διακοπή των συνομιλιών.

Η ελληνική πλευρά έχει μια μοναδική ικανότητα να χάνει την ψυχραιμία της τη λάθος στιγμή. Αυτό συνέβη με το δημοψήφισμα, όταν ο κ. Τσίπρας πήρε στα χέρια του τον τελικό «λογαριασμό». Το ίδιο συνέβη και σε σχέση με το ΔΝΤ. Ολοι οι Ευρωπαίοι, με λίγες εξαιρέσεις, θεωρούσαν ότι το Ταμείο το είχε παρακάνει και έπρεπε, ενδεχομένως, να μείνει σε συμβουλευτικό μόνο ρόλο. Όμως, η διαρροή και οι υπερβολικά θεατρικές αντιδράσεις έφεραν το εντελώς αντίθετο αποτέλεσμα. Η κ. Μέρκελ δεν θέλει να φανεί «μαλακή» και να ταυτισθεί με την Κομισιόν. Πολλές κυβερνήσεις μελών της Ευρωζώνης έχουν την ίδια αγωνία. Το δε ΔΝΤ, όπως απερίφραστα δήλωσε η κ. Λαγκάρντ

χθες, δεν πρόκειται να δεχθεί μια «ειδική συμφωνία» για την Ελλάδα.

Τα πράγματα δυσκόλεψαν, δηλαδή, από λάθος χειρισμό. Τώρα θα φανεί εάν η κ. Μέρκελ θα μπορέσει να «καθαρίσει» το παιχνίδι, πιέζοντας είτε για μια αξιολόγηση «λάιτ» και αποχώρηση του ΔΝΤ είτε για μια γενναία ρύθμιση του χρέους, με το ΔΝΤ παρόν. Ο «παράγων Σόιμπλε» είναι πάντοτε σημαντικός και ενεργός. Έχει βάλει νερό στο κρασί του, αλλά τι σημαίνει αυτό θα φανεί σε λίγες ημέρες. Τότε θα πάρει, για μία ακόμη φορά, ο κ. Τσίπρας τον νέο «τελικό λογαριασμό» στα χέρια του. Ας ελπίσουμε ότι, αν του πέσει βαρύς, πράγμα που δεν αποκλείεται, θα αποφύγει να αντιδράσει με μια νέα «ζαριά».

ΑΥΓΗ

Ο κάπτεν Ψυχάρης, τα βράχια και οι όμηροι...

Η απώλεια ψυχραιμίας από τον ιδιοκτήτη του ΔΟΑ, Σταύρο Ψυχάρη, είναι κάτι περισσότερο από εμφανές. Έχει κηρύξει πόλεμο στην κυβέρνηση με σκοπό να τη ρίξει όχι για να απαλλαγεί ο τόπος, αλλά για να απαλλαγεί ο ίδιος από σωρεία κατηγοριών για τον τρόπο που απέκτησε την πλειοψηφία των μετοχών του ΔΟΑ, αλλά και τις εγγυήσεις που παρείχε για την πλουσιοπάροχη δανειοδότησή του, παρότι όλοι γνώριζαν ότι ήταν σχεδόν αδύνατον να εξυπηρετηθεί!

Όταν λοιπόν κάνεις αγώνα για την προσωπική σου σωτηρία, δεν μπορείς να προσβάλλεις τόσο βάνουσα τους αναγνώστες των εντύπων σου, να εκθέτεις και να σπρώχνεις στον γκρεμό το κανάλι στο οποίο είσαι μέτοχος, καθοδηγώντας ανάλογα την ειδησιογραφία του. Χθες μάλιστα η παρουσιάστρια του δελτίου ειδήσεων του Mega ανήγγειλε το θέμα λέγοντας πως το δημοσίευμα των «Νέων» έχει ανάψει φωτιές! Είδε κανείς, εκτός από τα μπατζάκια του κ. Σταύρου, κάπου καμιά φωτιά;

Και ενώ στη διάρκεια ενός πολέμου τα επιτελεία αξιολογούν τα αποτελέσματα των μαχών, ο κ. Ψυχάρης πηγαίνει ολοταχώς για τον γκρεμό. Η απόγνωσή του είναι τόσο μεγάλη ώστε δεν αξιολογεί απολύτως τίποτα για την αποτελεσματικότητα των πυρών που εξαπολύει χωρίς αποτέλεσμα, για να μην πούμε με το αντίθετο ακριβώς αποτέλεσμα.

Πρόσφατο παράδειγμα η τρανταχτή, υποτίθεται, αποκάλυψη με το πρωτο-

σέλιδο των «Νέων» για την απόκρυψη συμμετοχής του Αλ. Τσίπρα σε ομόρρυθμη εταιρεία, όταν η ίδια η εφημερίδα, στις 20.9.2010, έχει δημοσιοποιήσει το πόθεν έσχες και τη συμμετοχή του στην εταιρεία από το 2008, πριν αποχωρήσει από το σχήμα. Αν αυτό δεν είναι πανικός, τότε τι είναι;

Το δράμα με την ποιότητα της ενημέρωσης στην Ελλάδα δέχεται συνεχώς πλήγματα αξιοπιστίας από ενέργειες και δράσεις σαν αυτές του Στ. Ψυχάρη. Τα «Νέα» και το «Βήμα» μοιάζουν με σκάφη χωρίς πληρώματα, αφού οι καπετάνιοι τους αλλά και οι αξιωματικοί τους εκτελούν τις εντολές του πλοιοκτήτη αδιαφορώντας για τους ναύτες και τους επιβάτες, γνωρίζοντας ότι τα σκάφη που τους έχουν ανατεθεί πάνε καρφί στα βράχια.

Είναι δυνατόν να καίγεται ο κόσμος, να βομβαρδίζεται η κοινή γνώμη από αποκάλυψεις, με ιδιαίτερη σημασία για τη χώρα και το μέλλον της, όπως για παράδειγμα οι διάλογοι συνωμοσίας εκπροσώπων του ΔΝΤ με στόχο την επανάλυση των σεναρίων χρεοκοπίας, και η εφημερίδα του «γάτου» της δημοσιογραφίας να σφυρίζει κλέφτικα;

Και αν υπάρχει μια φορά θέμα για τον κ. Ψυχάρη και τη δημόσια συμπεριφορά του, υπάρχει δύο φορές θέμα για την ηγεσία της Ν.Δ., που δέχεται να γίνεται όμηρος του πολλαπλώς ελεγχόμενου πλέον εκδότη.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Ιαβέρηδες στα κάγκελα

Δεν είχε στεγνώσει το μελάνι (συγγνώμη για τον αναχρονισμό) στην ανακοίνωση της Νέας Δημοκρατίας, όπου υπήρχαν υπαινιγμοί για την ταυτότητα των δραστών που έκαναν τις υποκλοπές και τη διαρροή (φωτογραφίζονταν το Μαξίμου και ο βραχιόνάς του, η ΕΥΠ), και έσπευσαν να ανιδοτελή μέσα ενημέρωσης να υιοθετήσουν το περιεχόμενό της. Καπάκι ήρθε και ένα δημοσίευμα γερμανικής εφημερίδας (αναπαράχθηκε δεόντως), σύμφωνα με το οποίο οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες κρύβονται πίσω από το γεγονός και έτσι ξεκίνησε το μεγάλο καλαμπούρι.

Η διάψευση του επικεφαλής της ΕΥΠ Γιάννη Ρουμπάτη δεν κατάφερε να διασκεδάσει τη βεβαιότητα που είχαν στο κεφάλι τους αυτοί που ανησυχούν για την ασφάλεια των επικοινωνιών. Το δάσος (οι συνομιλίες και τα συμφραζόμενά τους) πέρασε στα ψιλά και οι προβολείς έπεσαν στον θάμνο (πρακτική). Δημοσιολόγοι, κόμματα της αντιπολίτευσης, τυφλωμένοι από το μίσος ρεβανοιστές κάθε είδους και περιφερόμενοι μετά Χριστόν προφήτες δεν διστάζουν να ταυτιστούν με τον οποιοδήποτε, αρκεί να γίνει η δουλειά τους.

Και η δουλειά τους είναι ιερή, εξόχως πατριωτική και συνάμα πλέρια δημοκρατική: αυτός ο συρφετός ανικάνων, επικίνδυνων και τυχοδιωκτών πρέπει να φύγει με κάθε μέσο γιατί όσο μένει στα πράγματα η οικονομία βουλιάζει, η εδαφική ακεραιότητα της χώρας απειλείται, οι θεσμοί καταρρακώνονται και οι άλλοι θεσμοί (το κουαρτέτο) έχουν θυμώσει και αρχίζουν να ξανασκέφτονται το Grexit.

Τόσο μεγάλη συσσωρευση δεινών σε τόσο μικρό διάστημα δεν έχει ζήσει το έθνος ποτέ. Ούτε την περίοδο της Μικρασιατικής Καταστροφής.

Για την ώρα, η κομπανία των Ιαβέρηδων προσπαθεί να δημιουργήσει κλίμα γενικευμένης πολιτικής αστάθειας. Πάντως μια εκτροπή σαν κι αυτή που είχαμε το 2011 δύσκολα μπορεί να επαναληφθεί -πρέπει να βρεθούν πρόθυμοι από την κοινοβουλευτική πλειοψηφία για να συμπράξουν- αν και έχουν σκάσει μύτη διάφοροι υποψήφιοι για την πρωθυπουργία, έτοιμοι να σώσουν την πατρίδα από τον όλεθρο και εν ανάγκη να θυσιάσουν για το καλό της, βεβαίως βεβαίως. Το σχέδιο όμως κωλαίνει γιατί οι εμπλεκόμενοι δεν μπορούν να ομολογήσουν ως προς τη μεθόδευσή.

Θέλουν εκλογές (Ν.Δ.); Θέλουν κυβέρνηση εθνικής συνεννόησης από την παρούσα Βουλή (Δημοκρατική Συμπράταξη); Θέλουν κυβέρνηση επαϊόντων χωρίς τον Τσίπρα (Ποτάμι); Θέλουν οικουμενική (Ενωση Κεντρώων και λοιποί πικραμένοι); Ψαρεύουν στα θολά νερά. Θα συνεχίσουν να το κάνουν και ενδεχομένως να διευρύνουν το ακροατήριό τους, όσο η κυβέρνηση μένει εγκλωβισμένη σε μια λογική μίζερης διαχείρισης της πραγματικότητας.